

מחודדים

ת"ר ושנתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין 5).

אחינו כל בית ישראל התתונים בצורה ובשביח העומדים בין בים ובין ביבשה המקום ירחם עליהם וישועם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפילה לאורה ומשעפוד לגאולה השתא בעגלה ובזמן קריב ונאמר אמן:

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ

הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
337

דבר המערכת

הובא בהקדמת הספר אסוקי שמעתתא למסכת בבא מציעא מאת אבינו המייסד הגה"ח רבי פינחס רוזנבוים זצ"ל

סיפור שסיפר בעל הפני מנחם מגור זצ"ל כשהיה צעיר לימים והתחיל בלימוד הגמרא בפרק 'אלו מציאות', כשחזר מה'חדר' שאל אותו אביו מרן האמרי אמת זצ"ל האם מצאת פעם אבידה? האם מצאת פעם מציאה? ולימים הבין ואמר הפני מנחם בזה"ל "ער האט מיר געוואלט ווייזן אז די תורה איז א געשמקע זאך" (הבנתי שכוונתו היתה להראות לי שהתורה היא עונג ושעשוע)

אשריכם !!! לומדי דף היומי שמתענגים בדף גמרא מידי יום ביומי בקביעות ובמסירות נפלאה

פועל יכול לחזור אפילו בחצי היום אף על פי שידו כמו יד בעל הבית משום שנאמר 'כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם' ולא עבדים לעבדים.

משנה . נפל על המציאה ואחר החזיק בה זה שהחזיק בה זכה בה, שראשון לא עשה שום קנין.

ארבע אמות של אדם בסימטא ובצידי רשות הרבים קונות לו ואם יש בתוכם דבר הפקר אין אחר רשאי לתפוס, ותיקנו כן חכמים כדי שלא יהא מחלוקת בין בני אדם מי זכה בה.

עני שלקט מקצת פאה זרק על השאר לקנות או שפרס טליתו עליהם אין לו בהם כלום, והוא הדין בשכחה, ולא קנה בקניין ארבע אמות לתירוץ א' כיון שנפל על זה גילה בדעתו שלא התכווין לקנות בקניין ארבע אמות בתקנת חכמים, **לרב פפא** שלא תיקנו רבנן קנין ארבע אמות אלא במקום שהוא רשות לכל אדם, ולא בשדה בעל הבית אף על פי שהתורה נתנה לו רשות ללכת כדי ללקוט פאה.

דף י' - ע"ב

נפל על מציאה אין ארבע אמות קונות לו - לתירוץ א' משום שנפל עליה וגילה דעתו שאינו רוצה לקנות בקניין ארבע אמות, **ולרב ששת** שאין ארבע אמות קונות ברשות הרבים [ולתירוץ א' קניין ד' אמות קונה גם ברשות הרבים כמ"ש רש"י ד"ה ה"ג כי תקון וד"ה קטנה].

קטנה שבעלה זרק גט לחצירה קונה לה חצירה להתגרש בו, שקניין חצר בגט נלמד ממה שנאמר 'ונתן בידה' והוא רשותה, ממה שנאמר 'ונתן' משמע מכל מקום ולא דווקא בידה ממה שלא נאמר ובידה יתנהו, וכשם שיש לה יד להתגרש בה [ולא מיעטה רחמנא אלא שוטה שמשלחה וחוזרת] הוא הדין אם זרק לה גט בתוך חצירה, וכן בארבע אמותיה [שתיקנו חכמים כחצירה].

קטנה, אם נפל מציאה לחצירה או שיש מציאה בארבע אמותיה - לריש לקיש משום אבא כהן ברדלא לא קונה, שחצר לעניין קניין ממון לומדים ממה שנאמר בגניבה 'המצא תמצא הגניבה' ויש לומר חצר מטעם שליחות ואין שליחות לקטנה, **ולרבי יוחנן משום ר' ינאי** יש לה חצר כשם שיש לה חצר גבי גט ולומדים מציאה מגט, ולפי **האיבעית אימא א'** גם ליש לקיש יש לקטנה חצר ונחלקו בקטן אם לומדים מקטנה, ולפי **האיבעית אימא ב'** לא נחלקו ובגט יש לה חצר ובמציאה לכו"ע אין לה חצר, או שבקטנה לכו"ע יש לה חצר גם במציאה, וקטן לכו"ע אין לו חצר.

בבא מציעא דף י' . יום שב"ק שקלים ויקהל כ"ט אדר א' תשפ"ד

המגביה מציאה לחבירו האם קנה חבירו . פועל - מציאה למי, וחוזר גם באמצע היום. קניין ד' אמות ברשות הרבים, גילה דעתו שרוצה לקנות בקניין אחר. קניין גט בקניין חצר. קטנה בקניין חצר וד' אמות.

דף י' - ע"א

המגביה מציאה לחבירו - לרב נחמן ורב חסדא לא קנה חבירו, שהוא כמו בא מאליו ותופס ממון חבירו בשביל חוב שיש לאחר עליו ואותו האחר לא עשאו שליח, ולא קנה שמפסיד בעלי חובות אחרים מלתפוס [ובמשנה ברוכב על בהמה וראה מציאה ואמר לחבירו תנה לי אפילו אם חבירו הגביהו בשבילו לא קנה], **לעולא ורבי יוחנן** המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו 'מיגו' שזוכה לו זוכה גם לחבירו, ובמשנה שאינו קונה לחבירו לעולא משום שאמר בתחילה שמגביה לעצמו, ולרבי יוחנן משום שחבירו אמר תנה לי ולא אמר זכה לי ולא עשאו שליח בהגבהה.

מציאת פועל, אם הבעל הבית אמר לו נכש עמי היום, עדור עמי היום, מציאת פועל לעצמו שלא נשכר עמו רק לניכוש ועידור, ואם אמר לו עשה עמי מלאכה היום מציאתו לבעל הבית שכל מלאכה שעושה של בעל הבית הוא, גם למ"ד המגביה מציאה לחבירו לא קנה חבירו משום שיד פועל כיד בעל הבית.

הקנה בחליפין משום שהוא דרך מקח וממכר ובמתנות כהונה כתוב 'ונתתה' שיהא דרך נתינה.

חצר נתרבה משום יד ולא גרע משליחות ואנן סהדי שנוח ליה שתהא שלוחו, ולכן אם נתן לו מתנה מהני אפילו אינו עומד בצד שדהו, שמהני מטעם שליחות ושליחות מהני על ידי דעת המשלח בדעת אחרת מקנה אותו, אבל מציאה כיון שאין דעת אחרת מקנה ואין דעת משלח וגם לשליח [לחצר אין דעת] לא מהני מטעם שליחות אלא משום יד ולכן צריך שיעמוד בצד השדה, וגם בגט צריך שתהא היא עומדת בצד חצירה, ואין חצירה מהני משום שליחות, ולא מהני דעת הבעל, משום שאין דעת אחרת מקנה מהני אלא כשהוא זכות לקונה וזוכים לו לאדם שלא בפניו אבל גט שחוב לה אין חבין אלא בפניו.

דף י"א. אומר יודע אני שפועלים, א"ק יהיה לרבות,

בבא מציעא דף י"ב. יום ב' פרשת פקודי ר"ח אדר ב' תשפ"ד

אוויר שאין סופו לנוח. ליקט קטן. מציאת קטן, וקטנה, ונערה, ואשה, עבד ושפחה כנעני, עבד עברי, שפחה עבריה, אשה בספק גירושין.

דף י"ב - ע"א

זרק ארנק והפקיר למי שיזכה ראשון ונכנס בפתח הבית ויצא מפתח אחר, איבעיא אם אויר שאין סופו לנוח כמונח דמי, ואינו דומה לצבי הולך וגוזלות שמדדים שמהני על ידי דעת אחרת מקנה אע"פ שרץ אחריהם ואינו מגיען ואין סופם לנוח, ששם הם מתגלגלים על הארץ וכמונח בחצר מה שאין כן בזרק שלא נח לארץ.

משנה. מציאת קטן לאב, לשמואל משום שאין לו זכיה מדאורייתא והגביה לצורך אב, לרבי יוחנן גם גדול שיש לו זכיה אם סמוך על שולחן האב מציאתו לאב, מדרבנן כדי שלא יהא איבת אביו עליו, וקטן שאינו סמוך על שולחן האב מציאתו לעצמו.

ליקט הבן שייך לאב, ולכן השוכר פועל לת"ק אם הוא עני מותר לבנו ללקט אחריו ואם הוא עשיר (למחצה ול-שליש ורביע) לא ילקט בנו אחריו, לרבי יוסי גם אם אביו עשיר ילקט בנו אחריו והלכה כרבי יוסי, וטעמו של רבי יוסי, לאביו שכיון שיש לפועל זה אשה ובנים המלקטים אחריו שאר העניים מתייאשים מן הלקט שיש בשדה זו, לרבא משום שתיקנו חכמים באופן זה זכיה לקטנים, והעניים רוצים גם בתקנה זו כשהם יהיו פועלים גם בניהם ילקטו אחריהם, [לרב אדא בר מתנה אסור לבעל השדה לשכור פועלים על מנת שיהא בנו מלקט אחריו כדי להבריח העניים].

מציאת חרש שוטה וקטן, אע"פ שאין להם זכיה יש בהם משום גזל, לת"ק משום דרכי שלום, לרבי יוסי גזל גמור מדרבנן ומוציאים מהגזול מהם בדיינים.

מציאת קטנה ונערה, לאביה מדאורייתא.

מציאת אשה, לבעלה מדרבנן כדי שלא יהא איבה ביניהם.

חצר של אדם שנכנס שם בהמת חבירו ונעל בפניה לגונבה חייב, שחצירו כשלוחו שלומדים מפסוק 'המצא תמצא' שחצירו כשלוחו גם לדבר עבירה, אף שאין שליח לדבר עבירה היינו דווקא אם שלוחו מוזהר וא"כ דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעים ולא היה לו לעשות, או שאין שליח לדבר עבירה רק אם ביד השליח לעשות השליחות או לא, אבל חצר שנותנו שם בעל כרחו של חצר יש שליחות לדבר עבירה.

כהן שאמר לישראל קדש לי אשה גרושה, ואיש שאמר לאשה אקפי לי קטן - ללשון א' שאין שליחות לדבר עבירה רק בבר חיוב, וכאן כיון שאין השלוחים בני חיוב יש שליחות, ושולחם חייב, ללשון ב' שכל שהברירה ביד השליח לעשות אין שליח לדבר עבירה, אין שולחם חייב.

דף י'. ידו כיד בעה"ב, כי לי בני ישראל, יכול לחזור בו, ידה איתרבאי, ר' יעקב בר אדי.

בבא מציעא דף י"א. יום א' פרשת פקודי ר"ח ל' אדר א' תשפ"ד

חצר המשתמר. דיני שכחה. רבן גמליאל והזקנים בספינה. חצר משום יד.

דף י"א - ע"א

משנה. צבי שבור וגוזלות שלא פרחו שנאבדו מבעליהם ונכנסו לשדהו ואמר זכתה לי שדי זכה שמשתמר בתוך השדה, ואם אין חצירו משתמרת דווקא אם עומד בצד השדה שמשתמר על ידו, והוא שרץ אחריהם ומגיעם, אבל צבי רץ כדרכו או שהיו גוזלות מפריחים ואמר זכתה לי שדי לא אמר כלום.

'ושכחת עומר בשדה לא תשוב לקחתו לגר ליתום ולא למנה יהיה', אם הבעלים עדיין בשדה ושכחו הוא שכחה, אבל אם זכור שהניח שם מדעתו ולבסוף שכחו על ידי פועלים אינו שכחה כיון שהיה שם וזכתה לו שדהו, משנכנס לעיר אפילו זכור לו ושכחוהו הפועלים כיון שאינו עומד שם לא זכתה לו שדהו והוא שכחה, ואם הבעלים שכחוהו כשהוא בעיר הוא שכחה, וגם שכחה בעיר הוא שכחה 'יהיה' לרבות שכחת העיר.

דף י"א - ע"ב

רבן גמליאל וזקנים היו באים בספינה, ואמר רבן גמליאל עישור שאני עתיד למוד נתון ליהושע והשכיר לו מקומו בכסף כדי שיקנה המעשר שעליו, ועישור אחר שאני עתיד למוד למעשר עני נתון לעקיבא בן יוסף שהוא גבאי צדקה והשכיר לו מקומו, אע"ג שלא היו רבי יהושע ורבי עקיבא עומדים בצד השדה זכו, להוא רבנן משום שלא הקנה להם בקניין חצר אלא במטלטלים אגב קרקע, לרב פפא קנו בקניין חצר וכשדעת אחרת מקנה אין הקונה צריך לעמוד בצד השדה ומהני מטעם שליחות.

טעם שלא הקנה רבן גמליאל המעשרות לזקנים בקניין סודר - לרבא משום שלא היה לו בו רק טובת הנאה ואינה ממון ליקנות בחליפין ולכן לא מהני גם קנין אגב, לרבי זירא הוא ממון ליקנות בקניין אגב וטעם שלא

מציאת עבד ושפחה כנענים, לרובם שגופם קנוי לו.

דף י"ב - ע"ב

מציאת עבד עברי, אם הגביה בשעת מלאכה ולא נתבטל ממלאכת רבו לעצמו, ואם העבד נוקב מרגליות לאדון אין הרב רוצה שיתבטל מהמלאכה כדי להגביה מציאה ולכן אם הגביה מציאה בשעת מלאכה הרי זה שלו וישלם לרב שכר ביטול, ואם קנה האדון למלאכה **לרבי יוחנן ורבא** לא גרע מפועל שאמר לו בעל הבית עשה עמי מלאכה שמציאתו לבעל הבית, **לרב פפא** גם פועל מציאתו לעצמו ואין המציאה לבעל הבית אלא כששכרו ללקט מציאות וכגון שצף הנהר הרבה דגים.

מציאת אמה עבריה, כיון שהיא קטנה [שגדולה יוצאה בסימנים] מציאתה לאביה, מת אביה, אינה יוצאת לחירות ודין מציאתה כעבד עברי.

מציאת אשה שגירשה בעלה בספק גירושין, אף על פי שהבעל חייב במזונות מציאתה לעצמה, שלא תיקנו חכמים שמציאתה לבעלה אלא שלא יהא איבה ביניהם, וכשהיא ספק מגורשת אדרבה יהא איבה ביניהם כדי שיגרשנה בוודאי גירושין.

דף י"ב . בעי ר' ירמיה, ילקט בנו אחריו, יש בהן אחריות,

בבא מציעא דף י"ג . יום ג' פרשת פקודי
ב' אדר ב' תשפ"ד

יום זה הוקדש להצלחת האשה החשובה
מרת רחל בת לאה

לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מילי דמיטב

מצא שטר חוב עם שיעבוד קרקעות
למלווה או שאין בהם שיעבוד קרקעות.

דף י"ג - ע"א

משנה . מצא שטרי חוב שכתוב בהם שהלוה
שיעבד קרקע למלוה שיגבה מהם

אין הלוה מודה בחיוב השטר לא יחזיר השטר לא למלוה ולא ללוה, כיון שהורע בנפילה תולים לומר שאם היה כשר היה נזהר בו, **לרבי יוחנן ואבבי** שחוששים לפירעון, **לרבי אלעזר ושמואל** שחוששים למזויף [כשלוה טוען מזויף ולא מהני קיום], **לרב אסי** שמא כתב ללות בניסן ולא לוח עד תשרי או שמא לא לוח כלל, ולרב אסי ושמואל בשטר הקנאה שהשיעבוד נכסים מיום הכתיבה אפילו אם לא ילוה מחזיר למלוה שלא חוששים לפירעון [ודווקא אם אין הלוה טוען שהוא מזויף עיין ברש"י דף י"ג. ד"ה שמואל, ותוס' דף י"ג: ד"ה הא].

אם הלוה מודה שלא פרע

לרב אסי לא יחזיר, כיון שנפל והורע חוששים שמא כתב ללות בניסן ולא לוח עד תשרי ויגבה מלקוחות שקנו בניסן שלא כדין [ובשטרות שלא נפלו לא חוששים לכך, שאין עדים כותבים שטר ללוה אלא אם כן מלוה עמו ונותן המעות בפניהם], ואם הקנה הלוה נכסיו למלוה מהיום בין ילוה בין לא ילוה כותבים השטר אף על פי שלא לוח בפניהם, ואם נפל מחזירים למלוה.

לאבבי לא יחזיר, כיון שנפל חוששים שמא פרע אף על פי שלוח מודה שלא פרע חוששים שמא עשו המלוה ולוח עצה של רמאות ביניהם לטרוף את הלקוחות ויחלקו ביניהם, אבל משום חשש שכתב ללות בניסן ולא לוח עד תשרי יחזיר שמוטר לגבות ממי שחתמו שטרו בניסן אע"פ שלא לוח עד תשרי שהעדים כשחתמוהו זוכים למלוה שיעבוד מיום שחתמו אפילו לא הלוה לו עד תשרי אם הגיע השטר לידו אחר זמן.

לשמואל אין חוששים לפירעון ולקנוניא, ואם סובר כאבבי שהעדים בחתומיו זוכים לו וידוע שהלווה מסר השטר למלוה מחזירים השטר למלווה.

דף י"ג - ע"ב

מצא שטרי חוב שאין בהם שיעבוד קרקעות
אם הלוה מודה שלוח,

לרבי מאיר יחזיר למלוה, כיון שאינו גובה בו ממשעובדים רק בני חורין,

לחכמים - לרבי אלעזר יחזיר, שאחריות אינו טעות סופר ואינו גובה אלא בני חורין, לרבי יוחנן לא יחזיר, שסובר אחריות טעות סופר וגובה בו ממשעובדים וחוששים לפירעון ולקנוניא.

אם אין הלוה מודה,

לרבי אלעזר ושמואל לרבי מאיר יחזיר למלוה, שסובר רבי מאיר שטר שאין בו אחריות נכסים אינו גובה גם מבני חורין, ומחזירים אותו למלוה לצור על פי צלוחיתו ולא ללוה לצור על פי צלוחיתו כיון שהוא טוען שהשטר מזויף, **לרב יוחנן** גם לרבי מאיר לא יחזיר, ששטר שאין בו אחריות גובים מנכסים בני חורין [ולחכמים גם ממשעובדים וחוששים לפירעון].

דף י"ג . גובה יחזיר,

בבא מציעא דף י"ד . יום ד' פרשת פקודי
ג' אדר ב' תשפ"ד

מציאת שטר שאין בו אחריות נכסים.
אחריות טעות סופר . יצאו עוררים . מכר
שדה גזולה ולקח נגזל מלוקח . בע"ח
שגבה שדה מלקוחות.

דף י"ד - ע"א

מצא שטר הלוואה שאין בו אחריות נכסים לחכמים לא יחזיר, שסוברים שאם לא כתב בו אחריות טעות סופר הוא, והמלווה ודאי לא הלוה רק אם שיעבד הלוה נכסיו שאין אדם מלוה כסף ללוה באופן שהלווה ימכור נכסים ולא יהיה לו מהיכן לגבות, וכיון שגובה בשטר זה מלקוחות אפילו אם הלוה מודה שאין השטר פרוע לא יחזיר למלוה, שחוששים שהמלווה ולוח עשו קנוניא ביניהם לגבות מן הלקוחות ויחלקו המעות ביניהם. **אחריות טעות סופר** הוא רק בשטר הלוואה, אבל שטר מקח אם לא שיעבד המוכר נכסים שאם יטרוף ממנו בעל חוב הקרן והשבח (מעידית שבנכסים) אינו יכול לגבות ממנו, שאדם קונה שדה לספק יום אחד ששוא לא יטרפו ואם

יטרפו שמה לזמן מרובה ובתוך כך אוכל פירות הרבה, [ועיין במסקנת הש"ס סוף דף ט"ו].

המוכר שדה ובא בעל חוב לטרוף השדה בחוב מלוקח, אם מכר לו באחריות, המוכר הוא בעל דין של בעל חוב לטעון בבית דין שהוא פטור ולסלק מלוקח כיון כשיטרפנו הלוקח יחזור עליו, וי"א הוא הדין אם מכר לו שלא באחריות משום שאינו רוצה שיהא ללוקח עליו תערומת.

המוכר שדה בלי באחריות ויצאו עליה עוררים שאומרים שהשדה שלהם, אם כבר עשה הלוקח קנין חזקה אף על פי שלא פרע המעות אינו יכול לחזור בו, וי"א אפילו קנה באחריות אינו יכול לחזור בו עד שיטרפו העוררים ממנו ובית דין יכתבו לו שטר שהמוכר חייב לך, שבדין טרפו העוררים ממך השדה.

דף י"ד - ע"ב

המוכר שדה גזולה ולקחו נגזל מלוקח, לרב חייב המוכר לתת לו מעות שנתן לשדה ולשבח, לשמואל חייב המוכר רק מעות ולא שבח, והגזלן חייב בהוצאות אם הם אינם יותר משיעור השבח, רב הונא הסתפק אם הטעם שאין לו שבח מהמוכר משום שלא התנה עמו כשמכרה לו שישלם לו שבח, ולכן אם פירש לו שבח גובה גם שבח, או הטעם הוא שכיון שהשדה לא היה של המוכר נמצא שמעולם לא היה מכר ורק הלוואה וכשמשלם לו יותר מדמי המכירה נראה כריבית, וכן סובר רב נחמן.

בעל חוב שגבה שדה המשועבד לחוב מלקוחות גובה השדה עם שבח השדה [ועיין לקמן דף ט"ו]. והלוקח חוזר וגובה הקרן מנכסים משועבדים, והשבח מנכסים בני חורין מהמוכר שהרי מכירה גמורה היה ואין בזה ריבית כשמחזיר לו יותר מדמי המקח שנתן לו קודם, אבל אין הבעל חוב גובה פירות גמורים שמחזירים לקרקע ואינם צריכים לקרקע.

נגזל שמוציא שדה גזול בפירות מהלוקח, אם הלוקח לקחה בפירותיה חייב המוכר להחזיר לו הפירות מנכסים בני חורין, אם הפירות גדלו ביד לוקח חייב גזלן להחזיר לו יציאות אם אינם יותר משיעור השבח [לשיטת שמואל כנ"ל].

גזל שדה מלאה בפירות ואכלם וחפר בה בורות שיחין ומערות או לקחזה אנסים מן הגזלן מחמתו, גובה הנגזל דמי קרן השדה מנכסים משועבדים של הגזלן, והפירות מנכסים בני חורין.

דף י"ד . דלא יהיב איניש זווי בכדי,

בבא קמא דף ט"ו . יום ה' פרשת פקודי ד' אדר ב' תשפ"ד

גזל שדה ואינו בעין. גביית שבח מגזלן. בע"ח גובה גם שבח. לוקח שהכיר שדה גזולה ביד מוכר. פסקי הלכות.

דף ט"ו - ע"א

גזל שדה ופירות ואין השדה בעין כגון שחפר בו בורות

או לקחזה אנסים מחמת הגזלן חייב לפרוע מעות, ואם עמד בדין קודם שמכר נכסיו גובה מנכסים שמכר אחר כך כיון שהפסק בית דין יש לו קול הוא כמלוה בשטר, ואם עמד בדין גם לפירות גובה גם הפירות מנכסים משועבדים.

לשמואל שלוקח קרקע מגזלן והשביח הקרקע והוציאו נגזל מידו שאינו גובה שבח מן גזלן שנראה כריבית [עיין לעיל דף י"ד:] -

ללישנא קמא דרב יוסף אם יש לגזלן קרקע וכתב בשטר המכירה שמקבל עליו לגבות שבח ללוקח משפר נכסיו גובה הלוקח שבח מקרקע, ורק לגבות מעות אסור כיון שלקח השדה במעות והגזלן מחזיר לו מעות נראה כריבית, אבל אם מחזיר לו קרקע אינו נראה כריבית, אבל הלוואת סאה בסאה אסור אפילו יש לו קרקע שהלוואה הוא,

ללישנא בתרא דרב יוסף גובה מן המוכר אפילו מעות אם קנו מידו על השבח שמחויב משעת מכר קודם המתנת מעות. **בעל חוב שגובה מקרקע לקוחות גובה גם שבח**, אם שיעור חוב הוא כדמי שדה ושבח אינו צריך הבעל חוב לשלם לו הוצאות שבח, ואם שיעור חוב אינו מגיע לדמי שדה ושבח, מחזיר לו הבעל חוב הוצאות, ודווקא בשיעבוד אפותיקי ששעבד לו לזה לגבות החוב משדה זו, אבל אם אינו אפותיקי י"א שיכול הלוקח לומר תן לי חלק בשדה כשיעור שבח, (ותלוי במחלוקת אם יש זווי ללוקח אם יכול לסלק לבע"ח בזווי).

דף ט"ו - ע"ב

לזה שנתן שדה במתנה והיתה משועבדת לבעל חוב, הבעל חוב גובה שדה ולא שבח, כיון שלא כתב נותן שמקבל אחריות, ואין המקבל יכול לחזור עליו לגבות השבח ואין מפסידים למקבל מתנה בדבר שלא יפסיד הבעל חוב.

לוקח שהכיר שדה גזולה ביד מוכר, לרב מוכר חייב להחזיר לו מעות ולא שבח, שכיון שהכיר בה שאינו שלו נתן לו המעות בתורת פיקדון, ומה שלא אמר בפירוש שנותן לו לשם פיקדון שסבר שלא יקבלו, **לשמואל** גם מעות אין לו, ונתן במתנה ולא אמר בפירוש שנתן לו לשם מתנה משום שסבר שיתבייש לקבל מתנה, ונחלקו גם במקדש אחותו אם נתן לה לשם פיקדון או לשם מתנה.

פסק הלכה בסוגיות דלעיל, בלוקח מן הגזלן ולא הכיר זה שאינה שלו הלכה כרב [לעיל דף י"ד]: שיש לו מעות ושבח ולא כשמואל, ולוקח חוזר וגובה השבח ממוכר אפילו אם המוכר לא קיבל עליו שיחזיר לו השבח ולא כשמואל [דף ט"ו]. שדווקא אם קיבל עליו המוכר [עיין שם לעיל האופנים וגם לשמואל גובה שבח בקיבל עליו]. **לוקח מגזלן והכיר שאינה שלו** הלכה כרב שמעות יש לו ושבח אין לו. אחריות טעות סופר וגובה ממשועבדים גם אם לא כתבו כן בין בשטר מלוה בין בשטר מכר ולא כשמואל [דף י"ד]. שאחריות טעות סופר רק במלוה ולא במכר.

דף ט"ו . ובע"ח טרף.

ADVICE
למשכנתאות

אדוויס-הרבה יותר מיעוץ

יסודי

חסכוני

היימיש

הגליון בחסות:

מאיר כץ 052.712.6278 \ Advice7171@gmail.com

לומדי עמוד היומי 'דרשו' במסכת שבת אפשר להשיג שוב ספר 'מחודדים' מבית סיכומי דף היומי לפרטים פנה למערכת

לקראת פרק אלו מציאות בס"ד יצא גליון מיוחד להלכות השבת אבידה מתוך ספר 'אסוקי שמעתתא' לפרטים פנה למערכת